

måtte vi selv sætte op uden hjælp. Som sidste år ringede Christina Voigt fra Berlin og tilbød at hjælpe og kom hele vejen til Århus. Igen lykkedes det at blive færdige kun en time før åbningen, men her så de pædagogiske afsnit langt bedre ud end i Øksnehallen, hvorfor publikum virkelig gik rundt og læste de lange tekster grundigt og var imponerede over indholdet af dem. Den side havde været en fiasko i Øksnehallens kaos. Åbningen var en absolut succes, men gav dog problemer. Jeg havde fået den amerikanske ambassadør James P. Cain til at komme som taler. Han har jo engageret sig dybt i ghettoerne og mere eller mindre åbent påtalt danskernes racisme overfor indvandrere og muslimer og advaret mod at vi gentager alle de fejl USA gjorde overfor de sorte. Overalt i moskeer og foreninger for muslimer har jeg set ham aktiv i kampen for at give dem den samme respekt og inklusion i Danmark som de har i USA. Hyppigt har han inviteret vores bestyrelse i Kritiske Muslimer til private middage i sin ambassadørresidens og tilbudt os støtte. Nu blev han ved med at sige at han ville komme til åbningen i Gellerup, men havde fået et lille problem idet han samme dag ville få opfyldt sin drøm om at flyve en F-16 og kun kunne få det til at gå op ved at ankomme i en F-16 til nærmeste lufthavn. Jeg kunne straks se presseværtdien i det og spurgte om han ikke kunne tage sin gode veninde, Sherin Khankan, med sig i flyet, da hun også skulle være taler. Så ville jeg slippe for at give hende en togbillet. Det kunne jo lyde flot i Ekstrabladet ”Ambassadør flyver til Gellerup med muslimsk kvinde på skødet”. Med sådan foromtale i aviserne ville vi kunne spare alle de dyre pressemeddelelser osv. Men bortset fra at jeg ikke havde forestillet mig hvor lille et F-16 i virkeligheden er, var det nok til at få sindene i kog hos de firkantede universitetsfolk, som vi samarbejdede med i Understanding Conflicts store internationale kongres. De var totalt humorforladte og ville ikke være med til en sådan ”unødvendig miljøforurening” samtidig med at de frygtede palæstinensernes reaktion i Gellerup over endnu engang at blive fløjet over ende af F-16 fly fra en republikansk regering. Ambassadøren insisterede stadig på at komme i et F-16, men jeg fik besked på af de fodformede samarbejdspartnere at holde det tys-tys. Øv, sagde jeg, det eneste vi har brug for nu for at få succes i Gellerup er en skandale. Hellere dårlig omtale end ingen omtale. Det gik nøjagtigt som jeg frygtede. Ligesom i Øksnehallen næsten ingen omtale og dermed ingen besøgende med drønende underskud. Til åbningen havde jeg bombarderet folketingets medlemmer med mails om i integrationens navn at komme og fik mange venlige svar og enkelte tilsagn. Franz, Sherin og Aziz Fall holdt flotte taler med palæstinensisk musikalsk optræden, som kan ses som video på mine hjemmesider, men ambassadøren nåede ikke frem. Dette gjorde dog ikke så meget, da hans navn på talerlisten fik pressen til at tage det mere alvorligt bortset fra Københavnspressen, som helt svigtede. Ligeså svigtede alle I jyske venner bortset fra Hjalte Tin. Jeg har lidt svært ved at forstå dette, da I også svigtede sidste år både til åbningen og min private 60 års dag. Jeg var til en 50 års fødselsdag her i København i lørdags hvor gæsterne kom fra det ganske land, Bornholm, Jylland og Norge. Så hvorfor I jyder ikke gider komme til mine festdage forstår jeg ikke helt. Jeg møder jo altid op til jeres, hvis jeg kan. En undskyldning var måske at jeg havde opfordret mange af jer til at prioritere den store og festligere ”ghettogether”, arrangeret to uger senere for at falde sammen med festugens åbning. Men i mellemtiden var det daglige besøgstal så lavt at vi var nødt til at aflyse denne for ikke at få et drønende økonomisk underskud, da ingen fonde denne gang ville støtte det. Det hele mindede mig om Amerikanske Billeders opstart i Amerika i 1982. Vi havde i gruppen haft en kæmpe succes i Europa og havde lige sendt vores sidste halve million

ligesom jeg altid ”lige skal se det næste land rundt om hjørnet” efterlod han Naomi i Georgien for at tage videre til Azerbajjan, hvor visum var for dyrt for hende. I Azerbajjan fandt han straks en russisk pige, som han blaffede rundt med, men tog derefter tilbage til Georgien for at hente Naomi til den lange hjemtur. Men så kom denne rystende mail fra ham: ”Hej, Jeg er desværre rejst ind i Georgien i morges uden at blive advaret af graensevagterne om den nuvaerende situation. Den foerste chauffoer, der samlede mig op efter graensen fortalte mig straks at der i dag er blevet bombet massivt i Bantumi og Gori, der er uundgaelige byer at komme igennem, hvis man vil til Tyrkiet via koeretoerj. (Man kan ikke komme til Tyrkiet til lands via Armenien, hvor graensen vestpaa er lukket). Ogsaa i Tbilisi er der spraengt bomber og landet er i krigstilstand - ikke kun i Abkhasien og Sydossetien, som det tidligere var tilfaeldet. Heldigvis kom jeg trygt til Tbilisi og bor i en lejlighed der tilhoerer 2 amerikanske journalister. Den ene er hjemme og den anden rejste til syd Ossetien for at lave en reportage i gaar og vi kan ikke laengere faa fat paa ham via hans mobil, der er slukket. Rigtig mange er blevet draebt i det omraade, han opholder sig, indenfor det sidste doegn. Jeg er ogsaa pissebange naar jeg sidder ved fjernsynet og ser alle de lig der bliver transporteret gennem gader jeg selv gik i for 12 dage siden (i Gori - Stalins foedeby og kun 45 minutters koersel fra hvor jeg er nu). Det er i det hele taget meget ubehageligt at vaere her lige nu og jeg havde da heller ikke regnet med andet end at tage direkte igennem til Tyrkiet denne gang uden at stoppe her, men det er ikke muligt idet alle veje vest paa er lukket pga bombninger denne morgen og Bantumi er ogsaa ved at blive evakueret for indbyggere. Saa lige nu kommer der mange flygtninge til Tbilisi fra diverse ender af landet. Jeg kan ikke rejse tilbage til Azerbajjan, fordi det var et single entry visa og jeg kan foerst ansoege om et nyt dertil paa mandag og maa derefter vente 3 dage. Den eneste realistiske maade jeg kan forlade landet paa er at jeg tager til Armenien, hvor jeg kan faa et nyt visum paa graensen og saa flyve hjem fra Yerevan. Lufthavnene i Georgien er nemlig blevet bombet og selvom der stadig er enkelte selskaber, der har afgang fra Tbilisi, saa har de fleste stoppet flyvningerne og jeg foeler at det er for risikabelt at koebe en saadan billet, der maaske ikke bliver til noget. Naa, men jeg skriver tilbage saa snart jeg ved mere om hvad der sker. Hvis jeg kan blive evakueret fra Georgien, betyder det saa at jeg evt. faar en helikoptertur til et sikkert omraade udenfor landet eller evt en hjemrejse til DK? Hvad vil I tro? Naa, men I ved jo at jeg elsker jer og forhaabentlig ses vi paa en eller anden maade snart igen. –Flim”

Med de dramatiske billeder vi selv så i fjernsynet i de følgende dage af russernes hensynsløse bombninger og uvisheden om hvor langt russerne ville rykke frem imod Tbilisi, var vores nerver naturligvis på højkant mens vi kommunikerede med den danske konsul i Tbilisi, som ihærdigt forsøgte at evakuere Daniel (her i familien kaldet Flim). Amerikaneren, som han boede hos, så han senere på Tv fra Ossetien såret på et hospital – skudt af russerne, hvis bomber han også kunne høre udenfor byen. Men efter nogle dage åndede vi lettede op da han sendte denne mail: ”Efter en 14 timers tur i en amerikansk konvoj, er jeg nu blevet evakueret til Yerevan og dermed i tryghed. Dette kunne lade sig goere fordi Naomi fortalte at jeg var hendes forlovede, hvorfor den amerikanske ambassade accepterede mig i deres koeretoerj. Vi regner med at flyve til Riga den 13 eller 15 og derfra blaffe hjem. Ha det godt. –Flim”

Fra Letland, hvor han har mange venner, blaffede han derpå over Berlin hjem, hvor han ankom kun en time før en vigtig aftalt lægeundersøgelse. I sommerens regn havde Vibeke og jeg flere gange pønset på selv at tage til Tyrkiet, idet Özlem Cekic mailede os dernedefra om